

ZÁM.
csüt-
togy
hogy
tom,
unk.
har-
önb.
yira
ból s
vből
mo-
yan,
nem
ndá
be,
gfo-
sen
tak,
aki
ára
Jó-
ern
ras-
új-
kr.,
30
ma
és
89
kr.
kis
bá-
ület.
lat.

KIS LAP

A GALAMB ÉS A CZICZÁK. (Lásd a 342. lapon.)

XXII. kötet. 22. szám.

Ára negyedévre 1 frt 40 kr.
Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalou.

1882. május 28-án.

ROBINZON FRICZI.

— Elbeszélés **Bandi** bácsitól. —

(Folytatás.)

Friczi tehát haladt az uton lehetőleg gyorsan abban az irányban, a melyben azt a sziklacsoportot vélte látni, a mely mögött Bursattinének kell lenni.

Odaért nagy lihegve a sziklacsoporthoz, de nagy meglepetésére Bursattinét már nem találta. Két gondolat villant meg most Friczi fejében: Bursattinéra vagy ráakadt már valami irgalmas ember, vagy ő nem is volt talán olyan rosszúl s csak őt, Friczit akarta lerázni a nyakáról; elment s őt magát itt hagyta az ismeretlen, kietlen, kopár hegyek között. De nem! Nem lehet! Hiszen Bursattiné sokkal jobb asszony, semhogy ilyet tehetett volna. Akár mint volt is a dolog, Friczi ott állot, egyes egyedül, akár csak az ő eszményképe Robinzon Kruzoe, de nem olyan virágzó szigeten, mint a milyenen Robinzon.

Az egyedüllét érzete megdöbbené Friczit s egy gondolat, vagy egy láthatatlan valaki ijesztgetve súgta neki: »Fuss innen, fuss innen!«

Friczi elkezdett futni az uton, nem tudva, de rá se gondolva, hogy merre, hová, — csak el! Könnyei hol csorogtak, hol elapadtak; végig vágódott néha az úton, meg is vérezte magát, de futott tovább elszoruló tüdővel és elkábult fejjel. Néha föleszmélt kábulatából arra, hogy lába roskadozik s megtagadja a szolgálatot, de aztán újra elfogta az a szédület, mely alatt csak egy godolat létezett szá-

mára: »fuss!« Néha úgy rémlett előtte, hogy ő ül az út mellett és pihen kissé; de azután megint érzé, hogy fut, még pedig völgynek lefelé. Aztán néha azt is vélte érezni, hogy melegebb, enyhébb levegő csapkodja arcát; majd meg észrevette egy-egy pillanatra, hogy a vidék szelidebb lesz, a nagy sziklák elmaradnak, erdők tűnnek elő jobbról, balról, házak villannak föl itt-ott furcsa tetőkkel és futott tovább.

Alkonyodni kezdett s Friczi csak törtetett előre. Besötétedett s Friczi még mindig rohant előre — egyszerre azonban megriadva megállt.

Mi villant föl előtte? Nem álmodik? Az a száz meg száz világosság ott lenu a völgyben, alig néhány száz lépésnyire — az nem lehet más, mint egy nagyobb város világítása. Igen, azok ott lámpás sorok. S ott a városon túl az a sötét kék sik, vagy mező, mely fölött csillagok uszkálnak ide-oda, — mi az?

A holdból egy vékonyka kis vonal kibukkant a láthatáron, — néhány percz mulva az egész fönnyagygott, megvilágítva a Lujza-út végére ért Friczi előtt a bájos quarnéroí tengeröbölt, a szép Fiume várost a kikötőben fölmeredő árboczerdőt s a hegyek alját elborító babérligeteket.

Néhány perczig a bámulattól lenyűgözve állott Friczi az uton, azután ujjult erővel száguldott a város felé.

Pár percz alatt már ott volt Fiume diszes főutcáján, a Corsón, bámulva a sürgő-forgó tömeget, a ragyogó kirakatok, élvezve a tömeg vig zsváját, feledve szenvedéseit, aggodalmait és fáradságát. A másik perczben már a kikötőn s a molón volt s örömittasan nyargalászott

föl-alá, megcsodálva a méltóságteljesen horgonyzó óriási hajókat, s az ide-oda lubiczoló apró bárkákat, melyeknek ragyogó lámpásait az imént még uszkáló csillagoknak nézte a Lujza-utról. Aztán leszaladt a rakodó part lépcsőjére s megkóstolta a tenger vizét, hogy csakugyan sós-e s el volt ragadtatva, hogy az. — Igy hát most bizonyos, hogy ő a tenger mellett van. Mindent feledett ő most a világon, csak annak az egy örömének élt, hogy álmainak nagy része valóra vált.

Azután végigfutott a kikötőn s ment egészen addig, hol már a tengerpart, nincsen kiépítve, hanem csak ugy szabadon mossa a viz a partot. Itt már a városnak is vége van, de itt következnek az örökké viruló kertek s a kertek között a csinosnál csinosabb kis paloták, nyári lakok. Friczi ide-oda szaladgált, és végre egy kert előtt a tenger szélén halászbárkát látott kikötve; abba beleugrott, öszszero gyott, végig terült a bárka fenekén s rögtön mély álomba merült.

Néhány órát aludt már Friczi a halászbárka fenekén, mikor egyszerre arra az érzésre riadt föl, hogy nagyon fázik. Fogvaczogva nézett körül a bárkán valami melegebb hely, vagy valami takaró után. Meg is találta mind a kettőt. A bárkán két felől egy-egy pad volt hosszában, az oldalakhoz erősítve; e padok alá pedig mindenféle vitorlarongy és zászló foszlány volt legyömösölve. Friczi tetőtől-talpig beburkolózott a vitorladarabokba s az egyik pad alá hengergőzve, ott folytatta félbeszakadt éjjeli nyugodalmát.

Mikor újra fölébredt, a szemét betakaró vásznon át is észrevette, hogy már

nappal van. Még le sem húzta szeméről a vitorlából rögtönzött takarót, mikor meglepetve érezni kezdte, hogy a bárka, melyen éji szállást talált, tánczolva, ringva halad a habok felett. Rögtön rá hallotta is a habok locsogását, emberek dobogó lépteit a bárkán s ugyanazok gyors és hangos olasz beszédjét.

Friczi lefejtette magáról a vitorladarabokat s kimászott a pad alól.

A bárka kormányrudjánál egy edzett ősz ember ült s komoly, aggodalmas arccal vizsgálta köröskörül a kék eget, melyen csak itt-ott mutatkozott néhány felhő; a hajó közepén egy ifjabb férfi igazgatta a duzzadó vörös vitorlát s hangosan osztogatta parancsait annak az izmos 8—10 éves kis ficzkónak, ki a bárka orrán állott s parancsolójának kezére adta a különféle köteleket.

Mikor Friczit észrevették, mind a hárman nagyon meg voltak lepelve. Ebből látta Friczi, hogy mindeddig nem tudták, hogy ő már tegnap este óta a bárkán tartózkodik. Munkáját ugyan egyik sem hagyta abba; de kérdéseik, melyeket a zavarodottan ott álló Friczihez intéztek, meglehetősen mérges hangon érték egymást. Különösen az öreg kormányos volt nagyon haragos és goromba.

— Micsoda csavargó, micsoda gonosztévő, micsoda jó madár vagy te és hogyan kerülsz ide, mondd csak! rivalt rá Friczire az öreg olaszúl, mely nyelvet Friczi már annyira-mennyire, hála érte Bursattiéknak, értette és törten beszélte is.

Friczi nagynehezen és csak igen hézagosan tudta a kérdezőnek elrebegni, hogy micsoda furcsa módon került ő a bárkára,

de elbeszélése végén őszinte könnyekre fakadva annyit megértett a hajósokkal, hogy ő igen messziről jött, s ha most ők nem veszik pártfogásuk alá, akkor igazán nem tudja mi tévő legyen.

— Hát hiszen ne félj, felelt neki a komor öreg, most már se meg nem eszünk, sem a tengerbe nem dobunk, már csak jössz velünk Chioggiába.*

Most világosodott csak meg Friczi előtt, hogy ő kiknél is van hát tulajdonképen. Az a bárka, melyen ő tegnap este, mikor az ki volt kötve a fiumei parthoz, éjjeli szállást talált, s mely azután reggel fölszedte horgonyát, a nélkül, hogy a hajósnép észrevette volna őt a vitorlaron-gyok közt a pad alatt: az a bárka tehát chioggiai halászbárka, s ezek a kikkel ő most beszélt, chioggiai halászok. Hiszen sokat beszélt ezekről a nyáron Fregát bácsi! Elmondta, hogy mikor a nyár elmul, az Olaszország éjszakkéleti partján fekvő Chioggia városka összes férfinép-sége apró vörös vitorlás bárkákra kap s aztán a quarnerói öbölbe vitorlázva, ott halászat egész ősszel és télen Fiume körül; csak szent Miklós és Karácsony napjára mennek haza megnézni, mit csinálnak az otthon valók.

E közben az izmos fiu elvégezte dolgát a bárka orrán s barátságosan odament Friczihez, hogy vele beszélgetésbe ereszkedjék. Friczi némán ült az egyik padon s bámult ki a tengerre. A hűs északi szellő gyorsan fölszárítá könnyeit, melyek kalandjai elbeszélése alatt szemébe gyültek s az a tudat, hogy ő most

* Olvasd: Kíódzsa.

valóságosan tengeren utazik, háttérbe szorítá minden egyéb gondolatát, aggodalmát és fájdalmát. Csak éhét nem, melyet a jószívü halászok jókora darab hideg polentával *) csillapítottak.

(Folytatása következik.)

A látéső.

*ÁLLOK, állok, magas parton állok,
Nagy üvegen szerte kukucsálok,
Kis madarak repülésit nézem,
Halász bárka ringását a réven.*

*Messze kéklík a Badacsony orma,
Alig látszik a kis falu tornya.
De üveges csövömön át nézve:
Itt a torony, s zöld a hegyek kékje.*

*Itt a torony, nem is kicsi fajta,
Hadd nézem hát, hány az óra rajta?
Ni, sehogy sem akadhatok rája....
Vagy úgy!.. Nincs is szegénynek órája.*

*) Kukoriczalisztből való tûmör étel.

A MAMA ÖRÖME.

— Beszélyke. —

ARANKA ijed-
ten, rosztat
gyanítva
sietett vé-
gig a ker-
ten, a ker-
tésen tulle-
vő nagy tó
felé. Hal-

lotta onnan, hogy segélykiáltás hallat-
szik . . . Bizonyosan Berczi és Ödön ke-
rültek valami bajba. És Aranka előre
tudta, mi baj; azért ijedt meg oly nagyon,
azért sietett oda.

Vagy egy óránál előbb a három test-
vér együtt játszott a kertben, nézegette a
virágokat, mikor Berczi így szólt:

— Láttátok ott a tóban milyen szép
vizi lilium virít?

— Láttuk. Tegnap a mamával együtt
néztük, felelt Aranka. Mama nagyon sze-
retne is kapni belőle és sajnálta, hogy éppen
olyan helyen nőttek, a hol nem lehet hoz-
zájok férni, mert a part nagyon meredek.

— Oh, ha az ember akarná, hozzá
lehetne férni, szólt Ödön. Éppen ott egy
fűz is áll, galyai lenyulnak a vízre, ezekbe
fogózva bejuthatni a vízhez, a virághoz.
Tudjátok mit? Menjünk és hozzunk a
mamának egész bokrétát abból a vizi lili-
omból. Majd lesz öröme.

— Nagyon jó gondolat! szólt Berczi.
Menjünk!

— Nem, ne menjünk! mondá Aranka.
Tudjátok, a mama megtiltotta, hogy ott
a víz közelében járjunk. Nagyon mély
ám a tó.

— Persze hogy mély, de azért ám
nem fulunk bele, ne félj! Van annyi
eszünk, hogy nem megyünk a vízbe.

— Természetes, tevé hozzá Ödön.
És a mamának örömet szerzünk. Fogadni
mernék, hogyha itt volna mamácska,
maga is megengedné.

— De nincs itt, tehát nem szabad
oda mennünk, felelé Aranka.

— Ah, ti leányok olyan unalmasak
vagytok nagy félénkségekkel, szólt Ber-
czi hevesen. Úgy-e Ödön, megteesszük? Ha
Aranka nem akar velünk jönni, hát itt
marad. Majd magunk fogjuk meglepni a
mamát.

— Ugy van, szólt Ödön. És Aranka
majd fogja sajnálni, hogy neki semmi
része sincs benne. Persze, ő nem is sokat
gondol vele, hogy mamácskának örömet
okozzon.

E szavak egészen megzavarták Aran-
kát. A fiuk gyorsan megindultak a tó felé
s a kis leány egy kis darabon utánok sza-
ladt — de aztán megállt.

— Nem, nem megyek. A mama azt
mondta, hogy nem szabad.

Nem ment, de aztán titokban nagyon
elégedetlen volt magával. A fiuknak még-
is igazuk lesz talán . . . milyen szép az,
hogy a jó mamácskának kellemes megle-
petést szereznek . . . őket meg fogja
dicsérni a mama, róla pedig, Arankáról,

azt fogja hinni, hogy nem sokat törődik azzal, ha a mamának örömet okozhat.

Még javában töprengett, mikor egyszerre azt a segélykiáltást meghallotta a tó felől.

— Istenem, valami baj történt! kiáltá ijedten. Talán beleestek a vízbe . . . pedig a tó nagyon mély s ők nem tudnak uszni!

Ezért sietett oly nagyon s mikor a tóhoz ért, látta, hogy nem hiába ijedt meg, csakugyan baj történt. Ödön a fűzfa lehajló ágába kapaszkodva igyekezett eljutni a vízi liliumhoz, de a vékony galy eltört és Ödön lezuhant a mély vízbe. Kapkodott, de nem volt mibe s csakhamar elmerült volna; de Bercki egy másik erősebb galyba fogózva leereszkedett a vízhez s félkezével a fába kapaszkodva, másik kezét Ödönnek nyújtá, ki meg is ragadta. Igen, de most aztán egyikök sem tudott mozdulni. Bercki gyöngye volt arra, hogy testvérét félkézzel kiemelje a vízből, sőt ugyancsak meg kellett feszíteni erejét, hogy maga is utána ne bukják. Kiáltottak tehát s ebben a kétségbeejtő helyzetben találta őket Aranka. Nem volt idő sok magyarázatra.

— Szaladj Aranka, jöjjön valaki segítségül . . . hozzanak rudat vagy kötelet!

A jó leányka lélekszakadva futott s pár perc multán már ott volt a segítség; kiszabadították a fiukat veszedelmes helyzetökből. Virág nélkül, szégyenkezve tértek a házba s persze meg kellett mindent vallaniok. A mama komolyan megdorgálta a két fiut, Arankát pedig megdicsérte hogy nem ment a fiukkal a tóhoz.

— Oh mamácskám, szólt a jó leányka elpirulva, én azt hiszem, hogy nem érdem-

lem a dicséretet, mert lásd, a fiuk neked örömet akartak okozni . . . persze roszul sikerült, de még is ők talán jobban bizonyították, mennyire szeretnek.

— Nem, édes gyermekem, most tévedsz. A gyermek semmivel sem bizonyítja be jobban szeretetét, mint ha szülei intését pontosan követi és semmi ürügy alatt sem teszi, ami tiltva van. Te ezt követted, legyőzted hiúságodat is és bizonyítottad, hogy te szeretsz legjobban.

ÁLLATOK BARÁTSÁGA.

— Természettani csevegés. —

(Képpel a czimlapon.)

ki figyelemmel kíséri a körülötünk élő állatokat, igen sok érdekes dolgot tapasztalhat. Tapasztalhatja egyebek közt, hogy bizonyos állatok könnyen megbarátkoznak egymással, mások meg mérges ellenségek s üldözik egymást, ha csak szerit ejthetik. Például a házi eb elkeseredett ellensége minden erdei vadnak s dühösen rátámad farkasra, rókára, nyulra; ott hon ellenséges lábón áll a macskával, de viszont szereti a juhot, lovat. A macska szintén ellensége a kutyának, de különösen szereti üldözni a madárféléket; az udvaron járó-kelő tyukokkal, kacsákkal még csak megbarátkozik, de már a mit röpkedni lát a levegőben, arra mohón leskelődik s jaj a szegény madárnak, ha egyszer a hamis czicza karmai közé jutott.

Annál érdekesebb és sajtáságosabb aztán, hogy néha olyan állatok, melyek rendszeren nagy ellenségek, barátságot kötnek egymással. Minapában két ilyen esetet láttam s elmondom nektek is.

Egy társaság nemrég vadászatra indult s rókára bukkant. Róka koma azonban korán észrevette a veszedelmet és elillant, de mégsem oly gyorsan, hogy nyomát ne követhették volna. Látták, a mint épen beosont a vermébe, a hol per sze teljes bátorságban hitte magát.

De csalódott, mert a vadászok elhatározták, hogy a rókát, mely már igen sok kárt tett a majorság körül, minden áron elfogják. Hivattak munkásokat, ásókkal, kapákkal, hogy a róka vermét kiássák; hogy pedig tudhassék, merre kanyarodik a föld alatt a verem, hol kell leásni? — rókafogó borzkutyát uszítottak be a verembe; ennek csaholása elárulja, hol lappang a róka.

Bátor, elszánt kutya volt s nagy kedvvel rohant be a mély, sötét üregbe. Csakhamar hallatszott is dühös ugatása, de nemsokára visszatért és fogai közt egy kicsike, alig pár napos rókakölyköt hozott. Az öreg róka bizonyosan nagyon védte kicsinyét, mert a kutya egészen fel volt böszülve a nagy harcztól s a kicsi rókát agyonharapva tette le. Azután rohant vissza az üregbe, megint viaskodott és nem sokára egy második kis rókakölyökkel tért vissza. Ekkép egymás után hat kicsike rókát hozott ki; de annyira neki volt dühödve, hogy a hat közül négyet agyonmart és csak kettőt sikerült élve elvenni tőle.

Mikor a kicsinyek már mind kint voltak, a tüzes vadász eb újra berohant a verembe s ekkor viaskodott még csak igazán az öreg rókával. Marakodásuk lármája keresztül hallatszott a földön, a munkások szaporán ástak és végre le is

jutottak a veremhez, megfogták a rókát s ezt aztán agyonlőtték.

A vadászok diadalmasan mentek, magukkal vive a két élő kicsi rókát is. A háziur elhatározta, hogy a kis rókákat fölneveli; de otthon aztán úgy vették észre, hogy ez bajos lesz, mert hiába akarták a kölyköket etetni, ezek még nagyon is kicsikék voltak, nem tudtak maguk enni, még szoptatni kellett volna őket az anyjuknak. Csakhogy ezt agyonlőtték. Már azt hitték, legokosabb lesz mindjárt megölni a két kis rókát, mert úgy is elvesznek éhen, mikor eszökbe jutott, hogy a vadászkutyának, mely oly dühös harczkedvvel fogdosta össze a rókákat, épen szintén kicsi kölykei vannak. Hátha elfogadná közójök a két kis rókát és fölnevelné saját kölykeivel?..

Inkább csak tréfából próbálták még és ime: valósággal sikerült. A kutya, mely oly keseredetten viaskodott a rókákkal, a szegény kis árva kölyköket nemcsak eltürte saját kicsinyei közt, hanem láthatólag szerette. Valjon érezte-é, hogy ezek az ő ellenségének kicsinyei, hogy épen ő általa jutottak árvaságra és rabságra? Azt, hogy nem az ő fiai, az okos kutya bizonyosan tudta s azt nem igen felejtette el, hogy egy-két órával előbb ő hozta ki őket a veremből. Azt is látta, hogy rókák. És mégis ép úgy örködött felettük, mint saját kölykei fölött, mintha csak azt mondta volna:

— Ne féljete, anyátokat halálra juttattam, de majd én anyátok leszek helyette!

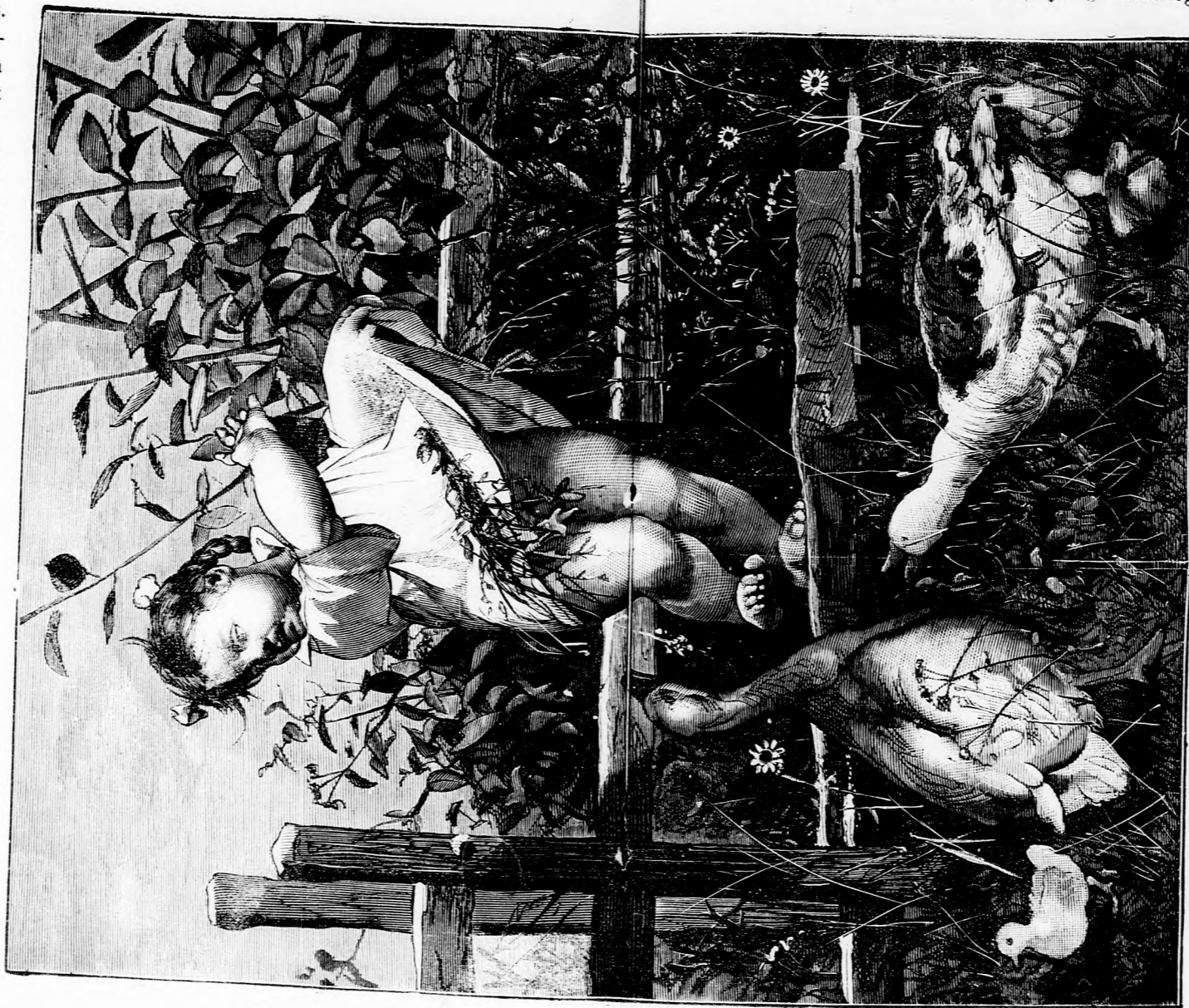
Föl is nevelte őket s a kis rókák ma már virgoncz, erős kis állatok s pajkosan ugrálnak az udvaron. És hogy élnek, fel-

növekedtek, legnagyobb ellenségek jóságának köszönhetik.

Igen furcsa és kedves a másik eset. Egy galamb él nagy barátságban egy macska családdal, a gyermekek nagy gyönyörűségére.

A gyermekek körülbelül két évvel ezelőtt egy fiatal kis galambot kaptak ajándékba és ugyanakkor kaptak egy piczike ciczát is, mely még csak pár napos volt. A galambot is, a ciczát is etetni kellett s a gyermekek ott sétáltatták mindakettőt az asztalon; egészen szelidek lettek és csöppet sem félték a gyermekektől, de nem félték egymástól sem. Ha magukra hagyták őket, a galamb azonnal a cicza mellé sietett, utána tipegett s együtt járták össze a szoba minden zugát. Eleinte a gyermekek nagyon vigyáztak, mert a galamb persze nem igen bánthatta volna a ciczát; de a cicza könnyen agyonharaphatta volna a kis galambot. Csakhamar meggyőződtek, hogy ettől nem kell tartaniok. A két jó

játszótárs a legjobb egyetértésben élt együtt, eljátszogatnak, mintha édes testvé-

rek lennének s ha elfáradták, lefeküdtek valami csendes zugocskába, még pedig rendszeren úgy, hogy a cicza két első lábai közé fogta a galamb nyakát.

Egy napon a cicza eltűnt, hiába keresték, nem találták. A galamb valósággal szerencsétlen volt, nyugtalanul járt ide oda, vigigröpkedett az udvaron, folyosókon s egyszerre maga is eltűnt. De nem sokára visszatért, és utána vígan szökelve jött a cicza is.

A cicza lassanként nagyra nőtt s végre neki magának is voltak kicsi ciczuskái. A galamb roppantul bámult eleinte, mikor az apró nyafogó kicsinyeket látta. Egy csendes zugban volt a puha fészek készítve a ciczacsaládnak s a galamb kezdetben halkán turbékolgatva árt körölte, mintha tündőznék, hogy vajjon mi ez? Aztán közelebb ment és végre, úgy látszik, megértette, hogy az apróságok az ő jó pajtásának kicsinyei, tehát ezeket is szeretni kell. És csakugyan szeretete is. Ott állt órákig a ciczatanya szélén és nyájasan turbékolgatott; ha pedig valaki kö-

ERŐS TÁMADÁS. (Lásd a 346. lapon.)

zeledett, a galamb nyugtalan verdeste szárnyait, mintha veszedelemtől féltette volna kis barátait. Egyszer, mikor az öreg macska nem volt ott, a gyermekek tréfából elvitték a kicsinyeket a hosszú folyosó tulsó végébe. A galamb rögtön ott termett mellettök s mikor czicza mama megjött, hangos turbékolással figyelmeztetgette őt; a czicza odaszaladt és a kicsinyeket egyenként szájában visszavitte a régi puha nyugvó helyre. A galamb pedig mindannyiszor elkísérte oda és vissza, valjon nem esik-e baj a költözködésnél.

A kis cziczák szintén nagy barátságot kötöttek galambnéivel s éjszakára mindnyájan együtt vannak ott a zugocskában. De azzal meg van most akadva a galambocska, hogy mikor az öreg czicza sétára megy, szeretné elkísérni, de szeretne a kicsinyek mellett is maradni. Többnyire mégis az öreg czicza után tipeg. Altalában a galamb mutat nagyobb ragaszkodást, mert ő mindig utána megy a cziczának, míg a czicza nem nyugtalanodik, ha nem látja tollas pajtását.

Erős támadás.

(Képpel a 344—345. lapokon.)

ADUNDI kis Iluska
Kerítésre hágott,
Hogy könnyebben érje el
A sok szép virágot.

A lud-falka arra megy
Sípogva gágogva,
Az utszéli füvecskét
Nagy vígan szagatva.

Egyszerre a vén gunár
Iluskát meglátja,
S görbe, piros csőrét rá
Mérgesen kitátja.

A vén lud segít neki,
S mint a kigyó szisszen.
Ott állt szegény Iluska,
Szörnyű megijedten.

Az ostoba öregek
Valjon mit gondolnak,
Iluskára hogy ilyen
Nagydühösen rontnak?

Tán bizony egy-maguké
A határ virágja?
Kivülök már senki sem
Nyulhasson utána?

A falka két örege
Egyre szisszen, gágog —
Szegény kis lány elejté
Mind a szép virágot.

S hogy leejté — a két lud
Ugy megrémült erre,
Hogy megfordult s a mint birt,
Elrepült egyszerre.

No már bizony mondhatom:
Három nagy vitéz e!
Te libuskám, Iluskám,
S a falka két véne!

BETÜREJTVÉNY.

AT	TI	OC
LA		A

GYURICZA ÉS KATICZA.

— Kicsi beszély a kicsinyeknek. —

(Négy képpel.)

Duzzogva ült a kis Katicza a kertre nyíló ajtó küszöbén. Azt hiszem, hogy kedve lett volna sirni is; de mégsem tette, mert látta, hogy hiába volna, nem hallaná senki. Már pedig igazi baja nem volt, tehát nem is kellett sirnia. A makranczosság meg mit ér, ha senki sem látja?

Inkábbnem sirt tehát, hanem csak csöndesen duzzogva ült ott, lehorgasztott fejjel. Hiába röpködtek előtte a pillangók, hiába döngicséltek a méhecskék a napfényben a fiúk is hiába intettek a kertből, — nem hallott, nem látott semmit, mert ő most duzzogni akart. Kissé unalmas multság és

Katicza is utoljára elaludt bele, de még álmában is tovább duzzogott. Mert, hogy az igazat megvalljam: Katicza bizony nem épen valami jó kis leányka volt és épen az imént is pirongatást kapott édes anyjától, amit meg is érdemelt. Gyuriczával együtt indult meg az iskolába, a hol az ábécét kellett volna tanulnia; de Katicza semmikép sem szerette az ábéczés könyvet, az iskolában sem

szeretett ülni, mikor odakint olyan szépen süt a nap; s Gyuricza, mikor az iskolához ért, azon vette magát észre, hogy Katicza nincs mellette. Nincs bizony, mert elosont és kiszaladt a mezőre; azt hitte, ott majd kedvére fog játszhatni. Csak-hogy a gonoszság mindig kiszül ám s egyszerre észrevette, hogy épen szembe jön vele a mama, ki szintén a mezőn járt. Futott ám Katicza, a mennyire csak a lába bírta, meg sem állt hazáig, ott pedig

elbujt a tyukültető ketrecz mögé. De hát a mama ott is megtalálta, keményen megpirogatta és azzal büntette, hogy ozsonnára nem adott neki vajjas kenyeret.

Ezért duzzogott Katicza ott az ajtóban. Egyszer-másszor eszébe jutott ugyan, hogy ez talán nem is illik és sokkal jobb volna szépen bo-

csánatot kérni a mamától, azután pedig engedelmes, szorgalmas kis leánynak lenni; de hiába intette lelkiismerete, végre is csak megmaradt a duzzogásnál, mint sok makranczos kis gyermek, a ki nem gondolja meg, hogy az effélével csak magának szerez kellemetlen órákat.

Már jó ideig üldögélt ott s szendergett, mikor félálmában vidám hangokat hallott. Gyuricza jött meg az iskolából s

KATICZA . . . ELALUDT.

mert teljesítette kötelességét, tehát vidám és jókedvű volt, megkapta oszonnáját; azután pedig körülnézett, hogy most már miféle játékba fogjon?

— Legokosabb lesz, ha megöntözöm a kertben virágaimat, gondolá.

Volt egy kis kannája, azt elővette és megindult vizért. Nem a kuthoz ment, hanem egy csörgedező patakcsához, mely közel a házhoz a domboldalról folydogált alá; fönt a domboldalon volt a forrás, melyből gazdagon bugyogott a kristálytisza víz; ide szerettek járni a gyermekek.

A mint a kertre nyíló ajtó elé ért, ott látta a szendergő Katiczát, ki még álmában is olyan duzzogó arcot csinált, hogy Gyuricza hangosan föl kaczagott. Erre aztán Katicza fölébredt, ki-dörzsölte az álmot szemeiből és végre ráismert Gyuriczára.

— Mit csinálsz? Hová mégy? kérdé.

— Megyek a patakra vizért.

— A patakra? Én is megyek. Majd én viszem a kannát.

De már ezt Gyuricza nem engedhette. A kanna az övé volt s ő szerette azt hordozgatni. Ő bizony nem adja. Meg is mondta.

— De én is akarok vizet hozni

— Hát keress magadnak valami csuprocskát.

— Mindjárt keresek. Várj kissé.

Gyuricza várt. Katicza pedig beszaladt a szobába és nemsokára előjött egy kis porcellán bögrével.

— Oh, azt nem szabad elvinned, szólt Gyuricza. Tudod, a mama nem engedi, ha a porcellán edénnyel játszunk.

— De én ebben akarok vizet hozni.

— Igen, de ha nem szabad!

— Oh, nem lesz semmi baja, hiszen nagyon könnyű, elbirom. Aztán a mama nem is látta, hogy elvettem.

Gyuricza nem volt egészen bizonyos benne, valjon rendjén van-e a dolog azért, mert a mama nem látta. De ő még maga is kis fiú volt, nem igen tudta volna Katiczának meg-

... OTT LÁTTA A SZENDERGŐ KATICZÁT.

magyarázni, hogy ha valami nem szabad, miért nem kell azt titokban sem cselekedni. Belenyugodott, hogy Katicza a szép kis bögrét vigye magával. Sőt neki magának is kedve lett volna inkább az aranyos kis porcellán bögrét vinni, mint a közönséges bádög kannát.

— Ugy-e Katicza, majd másodszor te viszed a kannát és nekem adod a kis bögrét? mondá.

— Oh nem, nem adom. Most én viselem gondját, mintha csak a mama volnék.

— Milyen jó a mamának!

— Jó bizony! sohajtá Katicza. Ő akkor vehet elő mindent a mikor akarja... aztán nem kell iskolába mennie, abéczét tanulnia... és a vajas kenyeret sem vehetik el tőle, mint én tőlem!

A vajas kenyér emléke kissé megsomorította, de csak addig, míg patakcsához nem értek. Itt aztán kezdtek a vízben

pacskolni, míg végre Gyuriczának eszébe jutott, hogy ideje volna már megöntözni a virágokat. Megindultak hazafelé, de mikor a kert ajtajához értek, látták, hogy a mama épen a kertben jár. Most már örült Gyuricza, hogy Katicza nem állt rá a cserére és nem adta neki a porcellán bögrét. De nem örült

Katicza. Ha a mama meglátja, gonosz multság lesz ám; hiszen még az előbbi csinyjeért sem kért bocsánatot.

Nem is ment be Katicza, hanem hirtelen megfordult és visszatért a patakcsához.

— Itt fogok játszani, míg beesteledik, akkor aztán majd belopózom a szobába s visszateszem a bögrét a helyére, senki sem fogja észrevenni, gondolá.

És hogy senki se vegye észre, fölkapaszkodott a meredek domboldalon egészen odáig, hol a forrás fakadt. Itt aztán pacskolt a vízben. Megtöltötte százszor is a kis bögrét, locsolgatta körül a füvet, aztán földdel tölte tele a bögrét, úgy hogy csupa sáros lett s ekkor persze mosogatni kellett, amit Katicza igen kellemes mulatságnak talált. De akármilyen kellemes multság volt is, végre mégis csak bele unt, szeretett volna már haza

menni. Csakhogy nem mertám, mert a dombról épen belátott a kertbe és látta, hogy a mama ott sétálgat, a virágokat öntözgeti, tisztogatja s úgy látszik épenséggel nem akar egyhamar bemenni a házba.

Akarva nem akarva ott kellett tehát maradnia tovább is, pedig ez épen nem volt olyan multságos,

mint eleinte gondolta. A pacskolás már csöppet sem szórakoztatta, a szép bögrében sem talált többé örömet, sőt boszankodva dobta a földre.

— Minek is hoztam el ezt az ostoba kis bögrét! Most már otthon játszhatnánk Gyuriczával... itt meg mit tegyek?

Azt bizony nehéz lett volna kitalálni s utoljára is azt tette, hogy semmit sem tett, hanem leült a bögre mellé a földre

... PACSKOLT A VIZBEN.

és duzzogott. Most nem tudta ugyan világosan, kire haragudjék: saját magára-e, vagy pedig a kis bögrére? De hát aki olyan duzzogós, mint a minő Katicza volt, annak mindegy, csak duzzoghasson.

Utoljára azonban mindenbe beleun az ember, ha nagyon is sokáig tart, még a jóba is, hát még a rosszba! Katicza tehát épen azon törte a fejét, mibe fogjon, mikor végre meglátott valamit, ami mulattatta. Birkanyáj közeledett, a domboldalon ment hazafelé. Ez eszébe juttathatta volna Katiczának, hogy már későre jár az idő, neki is haza kellene mennie. De nem ez jutott eszébe, hanem az, milyen jó volna, ha egy olyan szelid juhocska oda jönne hozzá és szépen játszhatnának.

— Ide csalog egyet, szólt magában. Hiszen egészen közel vannak.

Tépett egy csomó fűvet, mely épen a keze ügyébe esett és nyújtogatta egyik juhocska felé, mely alig pár lépésnyire állott és csodálkozva bámult reá, mintha olyanformát gondolt volna, hogy nem kis leánynak való így a földön heverészni. De a füvecskére étvágya támadt a juhocskának, oda ment tehát és szépen szeliden elvette, azután megállt és várt, kap-e még

valami jót. Katicza pedig símogatta, ami jól esett a juhocskának, úgy, hogy csöndesen megállt a kis leány mellett míg a nyáj odább haladt.

De a pásztor végre észrevette, hogy a juhocska elmaradt. Intett kutyájának s messziről rámutatott a juhocskára, mondá:

— Keritsd elő, Bodri!

A kutya gyorsan oda iramodott s amint közel jutott, hangosan ugatni kezdett. A juhocska már jól tudta, mit jelent

A JUHOCSKA CSÖNDESEN MEGÁLLT.

ez, nagyott ugrott s futott a nyáj után. De Katicza azt hitte, hogy a kutya mindjárt rárohan. Ő is hanyatthomlok menekülni akart tehát és fölugrott, e közben pedig megrugta a lábainál hevert kis bögrét, mely sebesen gurult lefelé a meredek domboldalon. Katicza ijedten utána kapott, de nem foghatta

meg, hanem elvesztve az egyensúlyt, elbukott s aztán maga is sebesen gurult lefelé.

Együtt gurultak, Katicza és a kis bögre, mind gyorsabban, míg végre leértek a domb aljára s ott nagyot zökkenve terültek el a földön. De milyen állapotba! A kis bögre egészen össze volt repedezve és Katicza feje szintén, szerencsére mégsem annyira, mint a bögre, mert ez úgy szétrepedt, hogy soha sem lehetett többé

haszn
karm
vérzet
és jó
fölem
végre
Arca
nyen
maga
megp
bögré
dolko
vagy
hibáj
ból a
járt;
vette
fejét,

nálta
ennek
bünte
kezt
valam
volt E
a ki n

illede
szado
beköt
ülne.
enged
daczb

MEG

mábar

H
Melani

használni, a kis leány fején pedig csak karmolások és kék foltok voltak. Itt-ott vérzett is, a nagy eséstől szinte elkábult és jó ideig feküdt ott, várva, hogy valaki fölemelje. De bizony nem emelte föl senki; végre is hát magának kellett fölkelni. Arcza véres volt, keze-lába sajgott, szörnyen siralmatos állapotban volt. De a maga fájalmát szinte elfelejtette, mikor megpillantotta a mama kedves porcellán bögréjét, megrepedve, tönkre téve! Gondolkodott, mit csináljon? Ott hagyja-e, vagy haza vigye és bűnbánólag megvallja hibáját? Eszébe jutott, hogy egyik hibából a másikba esett, míg végre így pórul járt; jobb lesz visszatérni a jó utra. Föl vette tehát a törött bögrét és szégyenkezve fejét, kezét-lábát fájlalva biczegett haza.

A jó mama otthon persze jobban sajnálta a kis leány baját, mint a bögrét, bár ennek eltörése bosszantotta. De most nem büntethette a rossz kis leányt, mert arczát, kezét be kellett kötözni és vigyázni, hogy valami nagyobb baja ne legyen. Olyan volt Katicza, mint valami plezúros katona a ki nagy csatából tért haza.

És mialatt Gyuricza, a ki szépen s illedelmesen viselte volt magát, vigan játszadozott, Katiczának vagy három napig bekötözve, nyugodtan a suton kellett ülnie. De meg is fogadta, hogy többé nem engedetlenkedik, nem duzzog s nem tesz daczból rosztat. Nem is volt többé baja.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KISLAP« XXII. köt. 19-dik számában közölt képrejtvény megfejtése:

„Szénaboglya.“

Helyesen fejtették meg: Herrich Melanie, Szarvaly György, Szikszay Erzsike,

Engel Simon, Obetkó Anna, Pintér Teréz és Ferencz, Keresztes Ilonka, Reiter Gyula és Jenő, Gábel Zoltán és Árpád, Strausz Margit és Kornélia, Rosenthal Jenő és Rikárd, Jármay Hermina, Garlathi István, Wieland Olga, Molecz Béla, Lamáts Sándor, Szűsz Ilonka és E. (a nevet egészen irjátok ki. F. b.), Herzl Jenő, Lévy Antal és Sándor, Poldini Emma és Lujza, Straszburger Malvina, Latzkó Klára, Schwartz Berta, Kanitz Géza és Arthur, Fischbein Jenő és Pista, Thász Sarolta és Irma, Bródy Leonie, Vilma és Szeréna, Schmidl Margit és Miklós, Pollák Vilma, Éder Ödön, Popper Leó, Procopius Gerda, Groák Ödön, Fleisch Mihály, Kohner Alfréd és Jenő, Ullmann Béla, Stern Katicza, Freund Imre, Pisztóry Irén és Zoltán, Simon Jolán, Szabadszállási leányiskola növendékei, Uprimny Gizella és Ernesztina, Schlupny Jenő, Stein Rikárd, Szőlősi Vilma és Ödön, Szikszay Ferencz, Radocza Hanna, Pollák Vilma, Ernyey Anna, Kánitz Izidor, Weisz Miksa és Elemér, Frank Hugó, Löwinger Laura és Rudolf, Lindenbaum Ilona, Magyar Kornél, Oberrecht Margit, Döbrentei Gábor, Brünauer Jenő, Lázár Ilonka, Máhrer Lipót, Lekow Ida, Heidelberg Etel és Sándor, Rajnai Béla.

*

A »KIS LAP« XXII. köt. 20-dik számában közölt képrejtvény megfejtése:

„A gránát kemény kő.“

Helyesen fejtették meg: Poldini Emma és Lujza, Herrich Melanie, Rosenthal Jenő, Strausz Margit és Kornélia, Csukássy Jenő, Marcsekényi Emil, Keresztes Ilonka, Weisz Miksa és Elemér, Széles Margit, Kohn Miksa és Mór, Szarvas Paula (hiányosan), Lindenbaum Ilona, Krausz Arthur, Löwinger Laura és Rudolf, Kirchner Gyula, Perczel Ilona, Szász Kálmán, Molecz Béla, Bukovinszky Erzsike, Fligl Lenke és József, Pisztóry Irén és Zoltán, Freund Imre, Oberrecht Margit, Kölgyesi Aladár, Döbrentei Gábor, Fischbein Jenő és Pista, Tomka Satika, Dochner Kamill, Brünauer Jenő, Lázár Ilonka, Heidelberg Etel és Sándor, Szűsz Ilonka és Ernő (részben,) Krausz Mili, Goldberger Vilma, Beszedits Ilonka, Szobotka Dezső, Löffelmann Irén, Kohner Alfréd és Jenő, Brief Szidi, Radocza Hanna, Wensler testvérek, Xántus Gáborka.

FORGÓ BACSI POSTÁJA.

Bogyó Ilonka. Ám tégy kísérletet. Ha tárgya megfelel s szerkezete szabatos, közölni fogom. — Tomka Satika. A versike tartalma, a mező rajza s a kikelet által ébresztett gondolatok kedvesek, de a forma gyenge: azaz hiányosak a

rimek (mondja — lakja, gólya — otthona stb.) s a méret ellen is vétesz. Ha gondot fordítva ezekre, újból átdolgozod: szívesen kiadom. — **Frank Anna.** A. kérdezi: »Tud-e öcséd számolni?« B. feleli: »Azt tud!« S már most arra kérsz, mondjam meg, nyelvtanilag helyes-e a válasz? Föltételesen az. T. i. ez a felelet: »azt tud«, magába foglal egyuttal egy tagadást is, t. i.: »de egyebet nem tud.« A rendes, a természetes válasz arra a kérdésre, ha igenlő, helyben hagyó akar lenni, egyszerűen az, hogy: »tud;« vagy »igenis tud«. Határozottan rossz azonban: »azt tudja«. Persze világos előttem, barátnédát mi vihette rá ez utóbbira. Neki »az« névmutató, tehát az igét is határozott alakban alkalmazza rája. De »az« nem mindig »azt« jelent, hanem »olyant« is, mint a jelen való esetben. Még egy példát: »Almát adjak, lányom?« »Azt adj, édes anyám.« S nem »azt add.« Bővebbet l. a Simonyi Zsigmond kitünő magyar nyelvtanában. — **M. A. Levelet** eltettük s abban az esetben, ha — mint már többször megtörtént — kérdéssel fordulnak hozzánk, önhöz utasítjuk. Többet önért nem tehetünk. — **Urmánczy Lenke.** Enyém a hiba és a fotografusé. Bocsáss meg! Ezzel a számmal együtt megkapod azt is, amire már oly régóta váltottál jogot ragaszkodásod s kedves leveleid által. A szép borszéki fürdőt, sajna! nem ismerem. De ha egyszer a festői Erdélybe visz el utam, bizony akármelyik részéből szívesen teszem meg a vargabetűt s elnézek a ti vendégszerető portáokra, ahol oly szívesen fogadtok. — **Pisztóry Irén és Zoltán.** Megrajzoltatom s a többi után sorát ejtem. — **Fligl József.** A mig nem tudom egy-egy közleményedet *honnán* közlöd, (mint most a szél históriát is): minden igyekezeted kárba vész. Pedig te ugyancsak sok időt fordítasz arra, hogy a »Kis Lapot« olvasmányokkal ellásd. Már egyszer föl-szólítottalak, látogass meg. Mert az az ur a kiadó hivatalban, mint sokan hiszik, nem Forgó bácsi. A szerkesztőség az emeleten van. Azt pedig hogy gondolod, hogy a *te* nevedet adnám ki rejtvény alakjában? Várlak! — **Freund Imre.** Írásodat most is dicsérhetem, előmenetelednek örvendek. — **Szikszay Ferencz.** Akik megfajították sem fogják tudni mit fejtettek meg, mert azt a könyvet nem ismeri mindenki. Rejtvényül pedig csak olyasmi adható fel, ami általánosan ismert dolgot foglal magában. A másik megjelen, az öt lovas tréfa pedig régi dolog. A rajz ügyes. A magadé? — **Krausz Arthur.** Nem a te írásod. — **Lamáts Sándor.** Nagyon könnyű végét fogod a dolognak. — **Latzkó Klára.** Ha neved nincs az adakozók között, ez azt jelenti, hogy a pénzt nem kaptam meg. — **Szűsz Ilonka.** Olvasóim közt ki mekkora s hány éves, azt nem tudhatom. A »Kis Lap« szerkesztője Forgó bácsi s

mint ilyennek nincs más neve. Szülék is, ha hozzám fordulnak, csak Forgó bácsi czímen szó-litanak. Egyébként a név aláírásban ajánlom a magyaros sorrendet. Nem I. S. hanem S. I. — **Brody testvérek.** A czimirás másnak a kezétől való. Annak a másnak mondjátok meg, hogy a »bácsi«-t nem írják »bácsy«-nak. — **Reiter testvérek.** Azt kívánjátok hogy a »Kis Lap« napilap volna s tudjátok is bizonyosan, hogy ezt olvasó társaitok szívesen vennék. Meghiszem azt! Csak hogy az kissé költséges mulatság volna pénzben és időben. — **Bodroghy Dani.** A vilamos világítás még nincs behozva Budapesten. Próbaképen a főposta palotájában működik s egy-egy iparos (kávés, boltos) alkalmazza. — **Reich Gáspár.** A kötet megjelenését a színnyomatú czimlap késelelteti. Szeptemberben már kapható lesz. — **Fischbein testvérek.** Ha tehetném, magam is de szeretném. — **Varró Gerzsonka.** Olvasd el amit Tomka Satikának üzenek. Az a szíves köszönet neked is szól. — **Ullmann Marika.** Az adakozás nem kötelesség s így nem is mulasztottál semmit. Most is kapóra jött. A rejtvényed némi változással meg fog jelenni. — **Könyi József.** Az egyiket. Servus. — **Klein Sándor.** Most rendben van a lapod ugy-e? Írásod tetszik.

(Vége következik.)

G Y Á S Z.

Hosszu, kinos szenvedés után, fiatal élete 10-ik évében április 15. halt meg Kassán egy kis olvasó társatok,

IFJ. HAHODI RÉTAY SÁNDOR

szereető szüleinek és testvéreinek mély szomorúságára Osztakozzunk mi is a vesztések bánatában.

F. b.

Jótékony-ság.

A szegény gyermek-kórház javára alakoztak még:

Károlyi Sarolta 2 frt. — Szögyény Ida, Natalie és Antonka 3 frt. — ifj. Faludi Géza 1 frt. — A már eddig kimutatott 602 frt 54 krral együtt összesen 608 frt. 54 kr.

Az Ég áldása legyen a kegyes kis adakozókon.

Forgó bácsi.

Felelős szerkesztő: **Forgó bácsi.** Kiadó-hivatal: Budapest, Barátok-tere 3-ik sz. Athenaeum-épület. Budapest, 1882. Nyomatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai részv. társulat.